

Константин Константинов

Щурчето

Дядо изважда една червена ябълка от джеба си, потърква с нея две-те бузички на Катето. После изважда още една, по-голяма, потърква бузичките на Ванката. Целува и двамата по гушките и казва:

– Ха тъй, да растете – ей такива на, големи и червени като ябълките! Клъвнете сега, на дядо мъничките гарджета!...

Двете гарджета увисват на двете дядови ръце:

– Дядо, хайде една приказка!... Хайде бе!...

Старецът се поизкашля, запалва лулата си и взема децата на двете си колене.

– Имало едно време един дядо и една баба...

– После? – бърза Ванката.

– Имало и едно мече. И... няма вече... – усмихва се дядо и млъква.

– А-а-а, знаем я тази – не я щем! Не я щем! ... Друга!...

– Че каква друга? – казва дядо. – Е, хайде тогава за овчаря. Имало едно време един овчар. Имал си той цяло стадо. Триста вакли овце...

– Е, какво станало после? – пита Катето нетърпеливо.

– Тръгнал веднъж овчарят да пасе стадото. Насреща му – мост. Малко мостче – колкото само една овца да мине... Почнали овцете да минават, една по една, една по една... Ха, нека се извървят и минат моста, че тогаз пак ще ви разправам...

– А-а-а, и таз не е хубава!... – викат пак децата. – Не щем такава! Истинска приказка, дядо, истинска!...

Дядо пуска кълбо дим и се засмива:

– Ах, вие, лалугерчета такива! Все не харесвате... Че каква друга да ви разправа? Чакайте! Хайде, още една... Минал Патьо по леда. Дигнала се парица. Хукнал Патьо да бяга...

– Пък таз, ако щеш, ние да ти я разправим! – пресича го Ванката. – Знаем е наизуст...

– С-с-т! – казва дядо и слага пръст на устни. – Я чакай! Слушайте!... Кой се обажда там?...

Откъм огнището се чува тихичко подсвиркване: кри-кри... кри-кри... Млъкне за миг и пак подхване. Ту по-силно, ту по-слабо – като песен, която ту се усилва, ту заглъхва. Децата млъкват и се вслушват.

– Ей го – казва дядо. – Чувате ли го? Щурчето. Ей кой ще ви разкаже най-хубавите приказки. Моите са стари вече – като мене стари. Пък и вие ги знаете всичките. Щурчето ще ви разказва всяка нощ приказки. И нови, и хубави. И истински, и неистински. Всякакви, златни мои бръмбъзчета ... Слушайте!...

Из стаята се носи вече тихата песен на щурчето. Тя е ту весела, ту

тъжна, ту присмехулна, ту кротка! И децата слушат като омаяни.

– Кри-кри... кри-кри! – казва песента. – Ние сме само двама в света: моя брат в полето и аз тука – в къщи. Ние сме мънички, но виждаме и знаем всичко. Ние пеем най-хубавите песни. Знаем най-чудните приказки. Защото никого не мразим. Всички обичаме. И на всички носим радост и утеха. Кри-кри ... кри-кри ... В тревата или при огнището – нашата песен все така звучи. Тиха и радостна. Тиха и кротка. Тиха и приспивна. Спри – и чуй! Спри – и чуй! И ти... и ти... и ти... кри-кри... кри-кри... кри-кри!...

Ванката поглежда Катето унесено. Катето въздъхва:

– Божичко! Колко е хубаво!

Дядо погалва двете главички и пошепва:

– А сега, на дяда сънливите очички, хайде в креватчетата! Най-хубаво ще слушате шурчето, когато си легнете...

КРАЙ

© Константин Константинов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8884>]